

# Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Ἡ κατασκευαστικὴ καὶ ἐν ταύτῳ μεγαλοπρεπῆς τελετὴ τοῦ Ἐπιταφίου ἔλαβε χώραν τὸ ἑσπέρας τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, 31<sup>ης</sup> Μαρτίου/ 13<sup>ης</sup> Ἀπριλίου 2012, εἰς τὸν Πανίερον Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως.

Διὰ ταύτην ἐγένετο ἐπίσημος κάθοδος τῶν Ἀγιοταφῶν, τῶν κωδῶνων πενθίμως κρουομένων, ἀπὸ τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὸν Πανίερον Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως, ἐν μέσῳ πολλῶν προσκυνητῶν, συνωστιζομένων εἰς τὴν Χριστιανικὴν Ὁδόν, εἰς τὴν αὐλήν τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως καὶ εἰς πάντας τοὺς ἐσωτερικοὺς χώρους αὐτοῦ.

Ἡ ἀκολουθία ἤρξατο ἐν τῷ Καθολικῷ, τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου ἀναγνώσαντος τὸν Ἐξάψαλμον καὶ τῶν ψαλτῶν ψαλλόντων τὸν κανόνα «Κύματι θαλάσσης...».

Τοῦτου ψαλλομένου, ὁ Πατριάρχης, οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Ἱερεῖς ἐνεδύθησαν τὰς ἐπισήμους πενθίμους στολὰς αὐτῶν καὶ οὕτως ἐνδεδυμένοι ἐξῆλθον τοῦ Καθολικοῦ διὰ τὴν λιτανεῖαν τοῦ Ἐπιταφίου.

Ἡ λιτανεῖα κατηυθύνθη πρῶτον πρὸς τὸ προσκύνημα «Μὴ μου ἄπτου» τῶν Φραγκισκανῶν, ἔνθα ἐγένετο ἡ πρώτη δέησις.

Ἀκολουθῶς δέησις ἀνεπέμφθη εἰς ἕκαστον τῶν Προσκυνημάτων τῶν ἐν συνεχείᾳ τοῦ «Μὴ μου ἄπτου» καὶ τοῦ Ἐπτακαμάρου, ἦτοι τῶν Κλαπῶν, τοῦ Ἁγίου Λογγίνου, τοῦ «Διμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς», τῆς Εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τοῦ Ἀκανθίνου Στεφάνου καὶ τοῦ Ἀδάμ. Ἀπὸ τοῦ παρεκκλησίου τοῦτου ἡ λιτανεῖα ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ.

Ἐνταῦθα ἀνεγνώσθη ἡ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς σταυρώσεως, (Ματθ. 27, 33-34), ἐν ἧ ἡ ὁμολογία τοῦ Ἐκατοντάρχου, ἀνεπέμφθη δέησις, προσεκύνησεν ὁ Μακαριώτατος καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τὸν φρικτὸν τόπον τῆς τοποθετήσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακαριώτατος καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ἐκ περιτροπῆς ἦσαν τὸ ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς ἠπλωμένοι καὶ μετ'εὐόσμων ἀνθέων κεκοσμημένοι εἰλητόν τοῦ Ἐπιταφίου καὶ κατελθόντες τὰς βαθμίδας τοῦ Γολγοθᾶ ἐτοποθέτησαν τοῦτο περιφερόμενοι τρίς ἐπὶ τῆς πέτρας τῆς Ἁγίας Ἀποκαθλώσεως τοῦ σεπτοῦ καὶ ἀχράντου καὶ τιμίου σώματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ (Μάρκ. 15, 43-47).

Ἐκ τοῦ λίθου τῆς Ἁγίας Ἀποκαθλώσεως ἡ λιτανεῖα περιστράφη τρίς πέραν τοῦ Παναγίου Τάφου, τῶν Ἀρχιερέων αἰρόντων ἐκ περιτροπῆς ἐπ' ὧμων τὸ ἅγιον Εἰλητόν.

Μετά τὴν τρίτην περιφορὰν τὸ ἅγιον Εἰλητόν ἐτοποθετήθη ἐπὶ τῆς πλάκας τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ Κουβουκλίου, ὁπότε καὶ ἤρξαντο νὰ ψάλλωνται τὰ τροπάρια τοῦ Ἐπιταφίου εἰς τὰς τρεῖς στάσεις αὐτοῦ, ἦτοι:

Τῆς Α': «Ἡ Ζωὴ ἐν τάφῳ»

Τῆς Β': «Ἄξιόν ἐστι»

Καί τῆς Γ' «Αἱ Γενεαὶ πᾶσαι»...

Εἰς τὴν Α' Στάσιν ἐθυμίασε τὸν Ζωοδόχον Τάφον καὶ τό ἐπ' αὐτοῦ Εἰλητάριον ὁ Μακαριώτατος, εἰς δέ τὴν Β' καὶ Γ' οἱ Ἀρχιερεῖς κατὰ τὰ πρεσβεῖα.

Μετὰ τὰς τρεῖς στάσεις τοῦ Ἐπιταφίου ἐψάλησαν εἰς τό ἀργόν αὐτῶν μέλος τὰ Εὐλογητάρια, μεθ' ἃ ἠκολούθησεν ἡ ὁμιλία τῆς ἡμέρας, ἐκφωνηθεῖσα ὑπὸ τοῦ παρεπιδημοῦντος Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Λήδρας καὶ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μαχαιρᾶ κ. Ἐπιφανίου ἔχουσα ὡς ἔπεται:

*“Μακαριώτατε Δέσποτα,*

*Σεπτῇ χορείᾳ τῶν ἀγίων Ἀρχιερέων,*

*Εὐλαβὲς ἱερατικὸν καὶ μοναχικὸν τάγμα,*

*Ἐντιμοὶ Ἄρχοντες,*

*Εὐσεβὲς λαὸ τοῦ Θεοῦ ἠγαπημένε καὶ εὐλογημένε*

*Ἐν πρώτοις, ἀρξάμενοι τὸν λόγον, εὐχαριστοῦμεν τὸν πανάγαθον Θεὸν καὶ τὴν πανυπερευλογημένην αὐτοῦ Μητέρα ὅτι ἠξίωσαν ἡμᾶς, τὰς ἀγίας ταύτας ἡμέρας βιώσαι ἐν τῇ ἀγίᾳ πόλει Ἱερουσαλήμ, τὴν κορωνίδα τῆς θείας ἱεουργίας διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν.*

*Εὐχαριστοῦμεν καὶ Ὑμᾶς Μακαριώτατε καὶ τὴν περὶ Ὑμᾶς γεραρὰν ἀγιοταφικὴν ἀδελφότητα, ὅτι στήκετε εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, ἀκμαῖοι λέοντες πνέοντες πῦρ, κρατοῦντες τὰς παραδόσεις καὶ φυλάσσοντες τὴν πανάγιον Τάφον καὶ τὰ πανίερα προσκυνήματα, ἀξίως φέροντες τὸν ὁμότιμον τίτλον «φύλακες Τάφου». Διὰ τὸν ὑμέτερον κόπον καὶ πόνον, ἡμεῖς ἅπαντες οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ἀπολαμβάνομεν τοὺς καρπούς· τὸν ἔλεον, τὴν χάριν καὶ τὴν εὐλογίαν αὐτῶν.*

*Ἰστάμενοι πρὸ τοῦ παναγίου Τάφου, τὸ παλαιοδιαθηκικὸν ἐκεῖνο λόγιον ἐνθυμούμεθα· «Ὡς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος· οὐκ ἔστι τοῦτο ἀλλ' ἢ οἶκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ Οὐρανοῦ» (Γεν. 28, 17).*

*Ὅντως φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος. Φοβερὸς ὅτι ἐν αὐτῷ μικρὰ ὁμὰς ἀνθρώπων, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ἐμφόβων καὶ λελυπημένων, ἐντρόμων τε καὶ κατεθλιμμένων, δάκρυσι καὶ μύροις, μετὰ κλαυθοῦ καὶ θρήνου, σπαρασσομένων τὰ σπλάγχνα καὶ κοπτομένων, τὸ πανάχραντον καὶ πανακήρατον Σῶμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ προετοιμάζουσι διὰ τὴν ταφήν. Σινδόνη καθαρᾶ ἐνειλίσσουσι τοῦτο, καὶ σουδαρίῳ τὸ πρόσωπον καλύπτουσι καὶ τάφῳ καινῷ καταθέτουσιν αὐτό. Μυστήριον ἐν σιωπῇ τελετουργεῖται. Τὰ μὴ φαινόμενα, τῶν βλεπομένων μείζονα, κρείσσονα καὶ ἐντιμώτερα.*

*Ἄνθρωπον οἱ ἄνθρωποι ἐνόμιζον ὅτι ἐκράτουν, τὸν κρατοῦντα τὰ σύμπαντα τῇ θείᾳ αὐτοῦ δρακί, καὶ ἔφερον αὐτὸν ἐν τῷ καινῷ τούτῳ μνημείῳ τὸν ὑπὸ τῶν Χερουβεὶμ βασταζόμενον, καὶ κατέθεντο αὐτὸν ἐν τῷ τάφῳ τούτῳ τῷ φοβερῷ, τὸν Θεὸν καὶ ἄνθρωπον ἐν μιᾷ ὑποστάσει ὑπάρχοντα.*

Ὁ φοβερός τόπος οὗτος, οὐκ ἔστι ἄλλ' ἢ οἶκος θεοῦ. Οἶκος θεοῦ, ὅτι τὸν θεὸν ἐδέχθη καὶ διεφύλαξε τὸ Σῶμα αὐτοῦ ὅσω ὁ Κύριος αὐτὸς ἠθέλησεν, καὶ ἐπὶ τοῦτον καὶ ἐν τούτῳ τὴν θείαν ἱερουργίαν καὶ τὴν μυσταγωγικὴν λατρείαν ἐτελεσιούργησεν. Καθ' ὅτι, τὸ μὲν Σῶμα τοῦ Κυρίου τιθέμενον ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἐκλείετο ἐν τῷ παναγίῳ τούτῳ Τάφῳ, σφραγίς ἐτίθετο ἐν τῷ λίθῳ καὶ πλῆθος στρατιωτῶν ἐφύλασσαν αὐτό. Ἡ δὲ παναγία αὐτοῦ ψυχὴ εἰς τὰ καταχθόνια κατελθοῦσα, θειοτάτη, πάμφωτος, πανίσχυρος, κατάστικτος τοῖς μάλωπι καὶ πανσθενουργός, διέλυσε τὰς πύλας τοῦ ἔδου, ἐφωταγώγησε τὰ ἀνήλια καὶ κατασκότεινα τάρταρα, καὶ ἐξουσιαστικῶς τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε, παγγενῆ ἀναστήσας αὐτὸν καὶ εἰς τὸν Οὐρανὸν εἰσαγαγὼν διὰ τῆς πύλης τοῦ παναγίου καὶ φοβεροῦ τούτου Τάφου.

Αὐτοῦ τοῦ φοβεροῦ τόπου καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνεκφράστου Οἴκου τοῦ θεοῦ καὶ αὐτῆς τῆς πανενδόξου πύλης τοῦ Οὐρανοῦ, τοῦ τόπου τοῦ ἀγιάσματος καὶ τοῦ μεγάλου σημείου τῆς οἴκουμένης ἀπάσης, ταπεινοὶ προσκυνηταὶ ὑπάρχοντες, πόθῳ καὶ ἀγάπῃ πολλῇ διαμεμενηκότες μετὰ τοῦ Κυρίου καὶ θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ μεθέξει τῶν παθημάτων αὐτοῦ, πάροικοι καὶ παρεπίδημοι ἐν τῇ ἀγία ταύτῃ πόλει Ἱερουσαλήμ, συνοδοιποροῦντες τῷ ἀγίῳ αὐτοῦ Πάθει καὶ μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ Τάφῳ τῷ φρικτῷ παριστάμενοι, ἐνθάψωμεν ἐν αὐτῷ τῷ τάφῳ τὰς ἐμπαθεῖς τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοῦς κινήσεις, ἥτοι σύνολον τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον· ἵνα μετὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀναστάντος ἐκ τοῦ παναγίου τούτου Τάφου, συναναστηθῶμεν, ὅτι ἐκ τοῦ Τάφου ἀνέτειλεν ἡ Ἀνάστασις, καταξιούμενοι ὡς ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν Οὐρανῷ, θέσιν καὶ παράστασιν ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης ἐν τῇ ἄνω Ἱερουσαλήμ τυχεῖν.

Οὐκοῦν, τῷ Τάφῳ τούτῳ προσελθόντες, τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος κάμπτοντες, τῇ κεφαλῇ ἐφαπτόμενοι αὐτοῦ, τοῖς χεῖλεσι κατασπαζόμενοι αὐτὸν καὶ τὰς χεῖρας ἐφαπλοῦντες ἐπ' αὐτοῦ, τῇ καρδίᾳ καὶ τῷ νοῖ ὕμνους ἰκεσίας, δάκρυα παρακλήσεως, κροτοῦντες τὰς χεῖρας διὰ τὰς εὐχαριστίας, μεγάλη τῇ φωνῇ δοξολογοῦντες καὶ ἐξομολογούμενοι, εὐλογίας προσφέρομεν καὶ προσάγομεν τῷ θεῷ καὶ Πατρί, τῷ ἀγαπήσαντι ἡμᾶς ἀγάπῃ ἀνεκφράστῳ, καὶ τῷ Υἱῷ καὶ Σωτῆρι ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ χαριτώσαντι ἡμᾶς διὰ τῶν ἀγίων αὐτοῦ Παθημάτων καὶ τῆς παναγίας αὐτοῦ Ἀναστάσεως καὶ τελειώσαντι τὸ ἐπὶ τῆς γῆς Αὐτοῦ ἔργον διὰ τῆς θείας αὐτοῦ Ἀναλήψεως, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ παναγάθῳ καὶ ζωοποιῷ Πνεύματι τῷ κοινωήσαντι μεθ' ἡμῶν καὶ συναρμόσαντι ἡμᾶς τῇ θείᾳ Αὐτοῦ Χάριτι μετὰ τῆς παναγίας Τριάδος, ἣ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν”.

Ἦκολούθησαν οἱ Αἴνιοι, ἡ Δοξολογία, τὸ ἁσματικόν «Ἅγιος ὁ θεός...» καὶ ἡ Ἔξοδος τοῦ Ἐπιταφίου Εἰλητοῦ πρὸς τὸ Καθολικόν.

Ἐνταῦθα, τοῦ τροπαρίου «Ὅτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον» ψαλλομένου, ἐτοποιητήθη τὸ Εἰλητόν ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης καὶ πάντες ἔλαβον ἐκ τῶν εὐλογημένων ἐπ' αὐτοῦ ἀνθέων καὶ κατέληξεν ἡ ἀκολουθία διὰ τῆς Προφητείας, τοῦ Ἀποστόλου καὶ τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς τῆς σφραγίσεως τοῦ Τάφου μετὰ τῆς κουστωδίας (Ματθ. 27, 62-66), τῶν ἀρχόντων τῶν Ἰουδαίων καὶ τοῦ Πιλάτου καὶ τῶν κουστωδῶν στρατιωτῶν μή γινωσκόντων ὅτι ἄλλαι βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλαι θεοῦ.

**Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.**

<http://youtu.be/lenILrZjWu8>

ngg\_shortcode\_0\_placeholder